

en Forpligtelse til at lade Bibelen trykke nøiagtig, hensigtsmæssig og prisbillig, og hvis den høitærede Minister virkelig vil sørge for Opfyldelsen heraf, skal jeg være ham taknemlig derfor; men hvorledes har Waisenhuset beforget dette opfyldt? Nøiagtighed har ingenlunde været et Særkjende for Bibelen; Oversættelsen har været mangelfuld, Trykfeil have indsnæget sig i den ene Ud-gave værre end i den anden, grove Feil ere blevne staaende urettede. Efter hvad vi kunne dømme om, hvad Waisenhuset har foretaget i saa Henseende, har Folket virkelig ingen Sikkerhed for, at det vil blive bedre. Vil den høitagne Minister sørge for, at Waisenhuset lader foranstalte en Ud-gave af Bibelen, som bliver fuldkommen korrekt og som bliver gennemset af Ministeriet, saaledes at det virkelig kan blive en Normalud-gave af Bibelen, der kan siges at være autoriseret, og vil man lade denne stereotypere, for at den ikke skal være udsat for at undergaa Forandringer ved hvert Dplag, der bliver trykt, kan jeg være fuldkommen enig med Ministeren i saa Henseende. Den høitagne Minister udtalte, at Bibelen skulde være hensigtsmæssig. Hensigtsmæssighed er et meget vidt Begreb, men det er alligevel Noget, som Folket virkelig har Krav paa. Jeg mener derfor, at skulle vi have hensigtsmæssige Ud-gaver af Bibelen, maa vi lade Andre faae Ret til at trykke Ud-gaver af den imod et vist Gebyr til Waisenhuset. Nogle finde det hensigtsmæssigt at have en Billedbibel i Pragtud-gave, Andre finde en Bibel i Rommeformat hensigtsmæssigere, og det vil saaledes blive vanskeligt at faae Hensigtsmæssigheden gjort Fyldest, naar man ikke giver Andre Ret til at lade trykke Ud-gaver, som de finde at være hensigtsmæssige, imod en Afgift til Waisenhuset, hvilken jeg mener for de første 1,000 Exemplarer passende kunde sættes f. Ex. til 250 Rd. og derefter 100 Rd. for hvert følgende 1,000 Exemplarer, der udgives af samme Ud-gave. Det er en Selvfølge, at Betalingen for enkelte Dele af Bibelen, som det fandtes hensigtsmæssigt at udgive, maatte blive i Forhold derefter. Hvad angaar Prisbilligheden har Waisenhuset heller ikke opfyldt denne Egen-skab, thi Bibelen har langtfra ikke været prisbillig; den har fra Wai-

senhuset kostet fra 16 Mk. 8 Sk. til 6 Rd., og det er en uhyre dyr Betaling for Bibelen i Mod-sætning til den Pris, for hvilken den virkelig kan leveres. Jeg haaber, at den høitagne Minister vil sørge for, at denne Egen-skab bliver opfyldt, saaledes at Bibelen sælges i almindelig stærkt Bind for en Pris af i det Høieste 9 à 10 Mk. overalt i hele Landet (Th. Nielsen: Det er formeget!). Jeg mener naturligvis indbunden, naar jeg nævner 9 à 10 Mk.; jeg har ikke ovovet at sætte Betalingen lavere, og det er naturligvis heller ikke Noget, jeg nærmere skal bestemme. Jeg har ment, at en saadan Ordning af Waisenhusets Privilegium er Noget, som det danske Folk turde have Krav paa og Ret til at fordre. Jeg haaber, at den høitagne Minister virkelig opfylder sine Udtalelser saavel idag som i sin Skrivelse til Finantsudvalget, og forsaavidt han vil give en Beskrivelse paa, at han virkelig vil indfri saadanne Udtalelser, skal jeg foreløbig ikke være med til at foretage videre Skridt, men i modsat Fald, faae vi ikke et virkeligt Tilfagn om, at Waisenhusets Privilegium skal blive omændret i den af mig antydede Retning, er det naturligt, at jeg finder det rigtigt at stille Forslag om, at Waisenhusets Privilegium i saa Henseende ophæves. Hvad Salget af den norske Bibel angaar, hvorom den ærede Ordfører udtalte sig, er jeg fuldstændig enig med ham i, at det er saa upassende som tænkes kan — ialtsald er det meget uskandinavisst — at man vil forbyde Salget af norske Bibeler, hvorimod det er tilladt heri Landet at sælge enhver anden Ud-gave af Bibelen paa ethver-somhelst andet Eprog. Jeg er for min Part fuldstændig enig med den ærede Ordfører i, at det er Noget, man kun behøver at nævne, for at det maa vække Forbauselse i vort Land i Aaret 1871.

B. Holm: Det er kun for at sige et Par Ord om et enkelt Punkt, at jeg har tilladt mig at begjære Ordet. Det har altid noget Uheldigt ved sig, naar man skal udtale sig om et Punkt, som angaar Ens egen Valgfreds, men paa den anden Side kan det dog ogsaa undertiden være fuldkomment berettiget, ja, man kan sige, at det næsten er Ens Pligt, at man,